

La tribuna

Triar entre els dogmes i el país

La situació econòmica del país és de veritable emergència nacional

JAUME
Bartumeu



Sembla com si Andorra s'escolés de les mans i els esperits dels polítics que governen com la sorra que ningú pot agafar per solidificar-la i fer-ne el ciment, la base d'una altra cosa.

La crisi se'ns menja el teixit empresarial que havia fet créixer el país els darrers trenta anys.

En temps de crisi la repetició dogmàtica de plantejaments radicals és la postura més perillosa.

Els dogmes sempre pretenen ser portadors de la llei natural, de la veritat.

NO ÉS AIXÍ que es podrà fer anar endavant un país, el nostre, que es troba al bell mig de dificultats excepcionals.

Cada nova fornada estadística ens enfonsa més en la crisi: cauen els cotitzants de la Caixa Andorrana de Seguretat Social, augmenten els desocupats, les persones sense feina, que en la darrera estadística

del mes de març 2013 eren ja mil vint-i-set, en augment del 2,6% en relació al febrer.

El comerç continua dissortadament en una situació d'estancament i l'acabament de la temporada d'esquí agreujarà la situació.

AHIR, dia primer de maig, vaig fer una llarga passejada pels carrers d'Andorra la Vella tot parlant amb un conciutadà de les dificultats econòmiques que pateix Andorra.

Caminar per tota l'Avinguda Príncep Benlloch i seguir avall per l'Avinguda Santa Coloma és un exercici d'autèntica immersió en la crisi del comerç i dels serveis. Locals buits, botigues tancades. Silenci i tristor.

Sí, la situació econòmica del país és de veritable emergència nacional.

La cohesió social trontolla cada dia. Les famílies que es troben al llindar de la precarietat, és a dir, clar i català, de situacions de pobresa, augmenten. Càritas Andorrana ho palpa cada dia.

LA CRISI D'ANDORRA és probablement la trista conclusió d'un llarg període en el qual es



ALEX LARA

va posar la societat als peus de l'especulació, de la competència descontrolada i de la llei del més fort: el diner.

A LES acaballes de la Segona Guerra Mundial **Karl Polanyi** explicava en el seu llibre *La gran transformació* com els plantejaments liberals portats a l'extrem tenien un efecte dissolvent en la societat. Andorra esdevé un trist exemple d'aquella teoria.

Efectivament la reducció de les

Caminar per Príncep Benlloch i seguir per Santa Coloma és un exercici d'immersió en la crisi

persones a una dimensió econòmica destrueix qualsevulla idea de comunitat i condemna els ciutadans i ciutadanes al desempament i l'aïllament.

El preu que estem pagant ara per un creixement econòmic descontrolat és la destrucció del teixit social i empresarial, però el go-

vern segueix entestat en negar la realitat que no és altra que una crisi econòmica molt profunda i una desocupació desbocada. Aquesta evidència hauria de portar el Govern a canviar de prioritats i centrar-se en cercar un acord per una estratègia compartida de relançament econòmic i de suport a les persones, famílies i empreses que ho necessiten

És ben evident que el nostre model de desenvolupament ha arribat al que podríem anomenar el punt catastròfic.

MENTRESTANT n'hi ha que troben la manera d'aixoplugar-se en el soroll intentant així distreure l'atenció del que és essencial. M'ho deia dimarts un ciutadà a l'encreuament del carrer les Canals amb l'Avinguda Meritxell i ho comparteixo: hem de parlar del que preocupa la gent i deixar-nos d'històries.

Els predicadors de la puresa en política no ens faran distreure de l'enemic a combatre. El seu nom és la crisi. Per això entre els dogmes i el país, nosaltres ja hem triat: el país. ≡

Conseller general i membre de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra